

[Inger Stilling Pedersen]

Det kan ikke være rigtigt, at det nu får ligesom det blå stempel, og det gør man ved at legalisere det og sige: Jamen det er helt i orden, at man indretter sig på den måde. Jeg mener, det er i strid med alt det, vi bygger på herhjemme, og derfor skuffer den tale, der blev holdt her fra Socialdemokratiets side, mig meget.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan altså ikke se, at der i nogen af mine bemærkninger eller at der i nogen af forslagens bemærkninger skulle være noget som helst, der kunne genere en dansk familie eller familieinstitutionen i Danmark. Jeg mener heller ikke, der på nogen måde ligger nogen latterliggørelse af ægteskabet. Det er netop en cadeau til ægteskabsinstitutionen, at man her siger, at andre skal have den samme adgang til at skaffe sig de rammer, der er om ægteskabet i dag.

Hvis det ikke er at sige, at ægteskabet faktisk er en meget fin institution, som giver dem, der er i ægteskabet, nogle gode relationer i forhold til hinanden og i forhold til samfundet med de problemer, der så i øvrigt kan ligge i det, ved jeg faktisk ikke, hvordan man skulle kunne fremstille noget, så det ikke støder fru Inger Stilling Pedersen og andre, som kommer med disse meget vrede udsagn.

Hagen Hagensen (KF):

Det enkelte menneskes ret til personlig frihed og til at leve livet, som man vil det, med tilsvarende anerkendelse af andres ret til det samme og i øvrigt af samfundets retsnormer, skal der være respekt om. Den ret er i vore dage en uomtvistelig ret, og denne ret giver adgang til at danne parforhold mellem personer af hver sit køn eller mellem personer af samme køn. Ingen tvivl om det.

Der skal være og er fuld forståelse for beskyttelse af seksualvaner både strafferetligt og registreringsretligt. Det er vi gået ind for, det er helt klart.

Når dette er sagt, må familien understreges som et afgørende led i hele vor livsholdning. Familien bygger på ægteskabet mellem kvinde og mand og på de børn, der som oftest er en naturlig følge deraf. Kernefamilien er livsbekræftende, og den hæges der om gennem ægteskabet.

Parforhold mellem personer af samme køn kan efter sagens natur aldrig blive livsbekræftende på samme måde som forholdet mellem to af hver sit køn. Der bør derfor ikke gives sådanne parforhold ægteskabslignende karakter gennem en registreringsordning. Det virker kunstigt og unaturligt, hvor forståeligt og ønskværdigt det i en række henseender måske kan være, og det gælder også de retsfølger, der kan komme af, at netop to af samme køn skulle dele livet på denne måde.

Justitsministeren har klart redegjort for sit og regeringens syn på lovforslagene. Det Konservative Folkeparti slutter sig til dette, allerede fordi der ikke synes at være noget alment behov for at gennemføre et regelsæt om registrering af partnerskab mellem personer af samme køn.

Jeg finder grund til at understrege, at forslagsstillerne har undtaget, at personer af samme køn i parforhold kan adoptere. Her sætter forslagsstillerne selv grænsen og finder, at adoption er unaturlig for par af samme køn. Der kan spørges: Hvorfor? Det er vel værd at tænke efter. Det kan vi gøre hver for sig.

Hvis forslaget gennemføres, vil Danmark være det eneste land, hvor der bliver mulighed for registrering af parforhold mellem personer af samme køn og med deraf følgende konsekvenser. Det ses af lovforslag nr. L 183, at det findes nødvendigt at gøre ændringer fra ægteskabslovgivningens bestemmelser på en række områder, allerede fordi registrerede parforhold ikke overhovedet kan antages at ville blive anerkendt i noget andet land. Det vil end ikke være muligt at indgå det for dansk myndighed i fremmed land, da det antagelig vil stride imod de regelsæt, der er gældende dér. Så allerede af den grund vil det være meget vanskeligt at kunne tale om det, der kom frem her i dag som en ny gløse, et »lovgyldigt partnerskab«.

Vi tilstræber i Norden en retsenhed på mange områder, og Nordisk Råds virke er udtryk derfor. På familierettens område og vel i særlig grad på ægteskabslovgivningens område har vi i Norden haft en omfattende retsenhed. Dette vil ikke længere være tilfældet, hvis forslagene vedtages. Det er et rimeligt spørgsmål til forslagsstillerne, hvorfor der ikke søges nordisk retsenhed på området. Hvorfor er sagen ikke bragt frem i Nordisk Råd? Det ville give styrke, om Norden kunne være fælles om en opgave af denne art, men jeg tror, at forslagsstillerne ved,